

Arrest

nr. 135 127 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. HEREMANS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 december 2009 en hebben zich een tweede keer vluchteling verklaard op 26 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 30 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 31 oktober 2014 aangetekend verzonden.

1.4. De bestreden beslissing in hoofde van A.R. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 13 augustus 1992 in de Armeense hoofdstad Yerevan en bent religieus gehuwd met M. (...) K. (...) (O.V. 6.543.306). U kwam in 2009 als minderjarige naar België samen met uw grootmoeder, L.(...) H.(...) (O.V. 6.543.294), en tante, I.(...) A.(...) (O.V. 6.543.299), bij wie u sinds 2008 woonde. Op 9 december 2009 diende u samen met hen een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zelf had u in Armenië geen problemen gekend en u verbond uw asielaanvraag inhoudelijk aan de problemen van uw grootmoeder en tante, zijnde problemen met de Armeense autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van uw vader. Op 30 september 2010 besloot het Commissariaatgeneraal in het kader van uw eerste asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd in zijn arrest van 30 maart 2011. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State, maar vroeg op 26 september 2014 een tweede maal asiel bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de problemen van uw ouders. Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Armenië in de gevangenis terecht te komen omdat u uw militaire dienstplicht niet hebt vervuld omdat u al die tijd in het buitenland zat. Tot slot staat ook de medische toestand van uw partner Maria een terugkeer naar Armenië in de weg. Uw tante en grootmoeder zijn ondertussen naar Armenië teruggekeerd.

Ter staving van onderhavige, tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, uw Armeens militair boekje, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw broer A.(...) A.(...) (O.V. 6.543.307).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat de problemen van uw ouders betreft, die u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds uiteengezet heeft, moet benadrukt worden dat u zich in het kader van uw huidige asielaanvraag slechts beperkt tot het verwijzen naar deze problemen en de vermelding dat uw ouders het land ook zouden hebben verlaten omwille van hun problemen. Het loutere feit dat uw ouders het land ondertussen eveneens hebben verlaten, kan de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Te meer omdat uw grootmoeder en tante ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen (Verklaring MVA, nr. 12 en 20). Hun persoonlijke asielaanvraag was nochtans volledig gebaseerd op de problemen die uw ouders en meer bepaald uw vader in Armenië zou hebben gekend. Het feit dat zij ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen, haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw herkomstland omwille van de problemen van uw ouders nog verder onderuit.

Daarnaast haalde u in het kader van uw huidige asielaanvraag ook aan dat u bij terugkeer naar Armenië problemen zou kennen met uw autoriteiten omdat u uw dienstplicht niet hebt vervuld, aangezien u de afgelopen 5 jaar niet in Armenië hebt verbleven. Er zouden ondertussen immers verschillende oproepingsbrieven voor u zijn bezorgd. De politie is ook reeds langs geweest op zoek naar u. Bij terugkeer zou u dan ook een gevangenisstraf krijgen die kan oplopen tot 3 jaar voor het ontlopen van uw militaire dienst (Verklaring MVA, nr. 15 en 17). Zij er vooreerst op gewezen dat in dit verband een gebrek aan interesse en een gebrek aan medewerking in uw hoofde kan worden vastgesteld. Zo verklaarde u dat er verschillende oproepingsbrieven te uwer attentie werden verstuurd, maar kon u niet eens zeggen van wie deze oproepingsbrieven afkomstig waren (Verklaring MVA, nr. 18). Daarnaast liet u na ook maar een van deze oproepingsbrieven ter staving van uw asielaanvraag voor te leggen. Gevraagd waarom u geen oproepingsbrieven had meegebracht, antwoordde u slechts dat u niet wist aan wie u dat had kunnen vragen. Erop gewezen dat u de personen die u op de hoogte brachten van het bestaan van deze oproepingsbrieven had kunnen vragen een of meerdere brieven aan u te bezorgen, repliceerde u dat u dit niet wou en u er zelfs niet aan gedacht had dat dit nodig kon zijn (Verklaring MVA, nr. 18). Deze verklaring is onvoldoende ter verschoning van uw gebrek aan interesse en nalatigheid. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Gelet op het feit dat u reeds eerder een asielprocedure hebt doorlopen en u in het kader van uw vorige asielprocedure meermaals op het belang van documenten werd gewezen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, is uw verklaring als zou u er niet eens aan hebben gedacht dat dit nodig kon zijn niet afdoende.

Verder dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, doorheen uw verklaringen haalt u geen enkel element aan dat erop wijst dat u uw dienstplicht zou weigeren uit te voeren omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U haalt slechts aan dat u uw militaire dienstplicht niet hebt gedaan omdat u uw land destijds hebt verlaten omwille van de problemen van uw ouders en het niet-vervullen van de verplichte militaire dienst strafbaar is (Verklaring MVA, nr. 15 en 18). Met andere woorden, omdat u niet in Armenië was, hebt u uw dienstplicht niet vervuld en vreest u nu strafrechtelijk vervolgd te worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dienstplichtontduiking in Armenië inderdaad strafbaar is gesteld met een gevangenisstraf die kan oplopen tot 3 jaar. Echter, sinds 1 maart 2004 is in Armenië de Law of the Republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure van kracht. Deze wet bepaalt dat dienstplichtige mannen die hun verplichte militaire dienst niet hebben vervuld na de oproepronde van 1992 hun dienstplicht kunnen afkopen door middel van een boete. Deze boete bedraagt maximum 200 keer het Armeense minimumloon. Na de betaling van de boete zien de Armeense autoriteiten ook af van strafrechtelijke vervolging. Deze bepalingen gelden voor mannen die de leeftijd van 27 reeds hebben bereikt. Voor mannen die de leeftijd van 27 nog niet hebben bereikt en zich aan hun dienstplicht hebben onttrokken, zoals in uw geval, betekent dit dat ze in principe wel nog strafrechtelijk vervolgd kunnen worden. Echter, uit voornoemde informatie blijkt dat personen jonger dan 27 die hun dienstplicht hebben verzuimd omdat ze naar het buitenland zijn gegaan, bij terugkeer niet gearresteerd noch strafrechtelijk vervolgd zullen worden indien ze aan de Armeense autoriteiten vooraf kenbaar maken dat ze hun militaire dienst alsnog willen vervullen. Zij erop gewezen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enig bezwaar hebt om uw legerdienst te vervullen, maar uw enige vrees erin bestaat dat u zou worden opgesloten omdat u uw dienstplicht hebt verzuimd. Zodoende kan het loutere feit dat u uw dienstplicht niet hebt vervuld niet weerhouden worden als een nieuw element dat de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Tot slot vermeldde u nog dat uw vrouw ziek is en ze al 5 jaar onder medisch toezicht staat. Uw vrouw lijdt aan de ziekte van Jerevan en ze heeft ook een tumor op haar wervelkolom (Verklaring MVA, nr. 19). Ook de medische toestand van uw vrouw kan echter niet weerhouden worden als nieuw element in de

zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen noch uit de hare blijkt namelijk dat de medische toestand van uw vrouw verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin kan uit jullie verklaringen worden afgeleid dat uw vrouw omwille van een van de redenen van de Conventie medische verzorging ontzegd zou worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vrouw ook in Armenië sinds haar 7de medisch opgevolgd werd en ze sindsdien ook medicatie neemt (Verklaring MVA, nr. 19). U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming evenmin aanzienlijk vergroten. De kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort alsook uw geboorteakte en die van uw broer bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier evenwel niet betwist worden. Uit uw militair boekje blijkt slechts dat u ingeschreven bent bij het militaire commissariaat en u door de medische commissie in 2008 geschikt werd bevonden voor militaire dienst. Dit wordt evenmin in twijfel getrokken. Geen van deze documenten bevat evenwel enige aanwijzing dat u bij terugkeer naar Armenië iets te vrezen heeft.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet. “

1.5. De bestreden beslissing in hoofde van K.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 20 oktober 1992 in de Armeense hoofdstad Yerevan en bent traditioneel gehuwd met R.(...) A.(...) (O.V.

6.543.303). U verliet Armenië in 2009 als minderjarige samen met uw toenmalig minderjarige partner, zijn tante, I.(...)A.(...) (O.V.6.543.299), zijn grootmoeder, L.(...) H.(...) (O.V. 6.543.294), en zijn broer, A.(...) A.(...) (O.V. 6.543.307). U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 9 december 2009. U verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend in Armenië en verbond uw asielaanvraag inhoudelijk aan de problemen van de tante van uw partner, I.(...)A.(...) (O.V.6.543.299), zijnde problemen met de Armeense autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van uw schoonvader. Op 30 september 2010 besloot het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd in zijn arrest van 30 maart 2011. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State, maar vroeg op 26 september 2014 een tweede maal asiel bij de Belgische autoriteiten. U verklaart nog steeds niet naar Armenië te kunnen terugkeren. U vreest namelijk dat uw man bij terugkeer door jullie autoriteiten gearresteerd en in de gevangenis gezet zal worden omdat hij zijn militaire dienstplicht heeft verzuimd. In dat geval zal u niet in staat zijn voor uzelf en uw zoon te zorgen. Uw schoonbroer, die als een zoon is voor u, zal op termijn eveneens zijn legerdienst moeten vervullen en gezien de huidige spanningen met Azerbeidzjan zou dat heel gevaarlijk zijn. Tot slot maakt ook uw medische toestand het onmogelijk om naar Armenië terug te keren.

Ter staving van uw huidige, tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, de Belgische geboorteakte van uw zoon en een kopie van een aanvraag tot regularisatie obv artikel 9ter.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de problemen naar aanleiding waarvan u uw herkomstland hebt verlaten, meer bepaald de politieke problemen van uw schoonvader, die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteengezet hebt, moet opgemerkt worden dat u zich louter beperkt tot een verwijzing naar deze problemen en de vermelding dat uw schoonvader tot de HHSh behoorde (Verklaring MVA, nr.15). Dit motief werd ook door uw partner opnieuw ingeroepen in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Welnu, in zijn hoofde heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt omwille van de problemen van uw schoonvader. De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw partner, luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaatgeneraal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat de problemen van uw ouders betreft, die u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds uiteengezet heeft, moet benadrukt worden dat u zich in het kader van uw huidige asielaanvraag slechts beperkt tot het verwijzen naar deze problemen en de vermelding dat uw ouders het land ook zouden hebben verlaten omwille van hun problemen. Het loutere feit dat uw ouders het land ondertussen eveneens hebben verlaten, kan de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Te meer omdat uw grootmoeder en tante ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen (Verklaring MVA, nr. 12 en 20). Hun persoonlijke asielaanvraag was nochtans volledig gebaseerd op de problemen die uw ouders en meer bepaald uw vader in Armenië zou hebben gekend. Het feit dat zij ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen, haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw herkomstland omwille van de problemen van uw ouders nog verder onderuit.

Daarnaast haalde u in het kader van uw huidige asielaanvraag ook aan dat u bij terugkeer naar Armenië problemen zou kennen met uw autoriteiten omdat u uw dienstplicht niet hebt vervuld, aangezien u de afgelopen 5 jaar niet in Armenië hebt verbleven. Er zouden ondertussen immers verschillende oproepingsbrieven voor u zijn bezorgd. De politie is ook reeds langs geweest op zoek naar u. Bij terugkeer zou u dan ook een gevangenisstraf krijgen die kan oplopen tot 3 jaar voor het ontlopen van uw militaire dienst (Verklaring MVA, nr. 15 en 17). Zij er vooreerst op gewezen dat in dit verband een gebrek aan interesse en een gebrek aan medewerking in uw hoofde kan worden vastgesteld. Zo verklaarde u dat er verschillende oproepingsbrieven te uwer attentie werden verstuurd, maar kon u niet eens zeggen van wie deze oproepingsbrieven afkomstig waren (Verklaring MVA, nr. 18). Daarnaast liet u na ook maar een van deze oproepingsbrieven ter staving van uw asielaanvraag voor te leggen. Gevraagd waarom u geen oproepingsbrieven had meegebracht, antwoordde u slechts dat u niet wist aan wie u dat had kunnen vragen. Erop gewezen dat u de personen die u op de hoogte brachten van het bestaan van deze oproepingsbrieven had kunnen vragen een of meerdere brieven aan u te bezorgen, repliceerde u dat u dit niet wou en u er zelfs niet aan gedacht had dat dit nodig kon zijn (Verklaring MVA, nr. 18). Deze verklaring is onvoldoende ter verschoning van uw gebrek aan interesse en nalatigheid. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Gelet op het feit dat u reeds eerder een asielprocedure hebt doorlopen en u in het kader van uw vorige asielprocedure meermaals op het belang van documenten werd gewezen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, is uw verklaring als zou u er niet eens aan hebben gedacht dat dit nodig kon zijn niet afdoende.

Verder dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, doorheen uw verklaringen haalt u geen enkel element aan dat erop wijst dat u uw dienstplicht zou weigeren uit te voeren omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U haalt slechts aan dat u uw militaire dienstplicht niet hebt gedaan omdat u uw land destijds hebt verlaten omwille van de problemen van uw ouders en het niet-vervullen van de verplichte militaire dienst

strafbaar is (Verklaring MVA, nr. 15 en 18). Met andere woorden, omdat u niet in Armenië was, hebt u uw dienstplicht niet vervuld en vreest u nu strafrechtelijk vervolgd te worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dienstplichtontduiking in Armenië inderdaad strafbaar is gesteld met een gevangenisstraf die kan oplopen tot 3 jaar. Echter, sinds 1 maart 2004 is in Armenië de Law of the Republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure van kracht. Deze wet bepaalt dat dienstplichtige mannen die hun verplichte militaire dienst niet hebben vervuld na de oproepronde van 1992 hun dienstplicht kunnen afkopen door middel van een boete. Deze boete bedraagt maximum 200 keer het Armeense minimumloon. Na de betaling van de boete zien de Armeense autoriteiten ook af van strafrechtelijke vervolging. Deze bepalingen gelden voor mannen die de leeftijd van 27 reeds hebben bereikt. Voor mannen die de leeftijd van 27 nog niet hebben bereikt en zich aan hun dienstplicht hebben onttrokken, zoals in uw geval, betekent dit dat ze in principe wel nog strafrechtelijk vervolgd kunnen worden. Echter, uit voornoemde informatie blijkt dat personen jonger dan 27 die hun dienstplicht hebben verzuimd omdat ze naar het buitenland zijn gegaan, bij terugkeer niet gearresteerd noch strafrechtelijk vervolgd zullen worden indien ze aan de Armeense autoriteiten vooraf kenbaar maken dat ze hun militaire dienst alsnog willen vervullen. Zij erop gewezen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enig bezwaar hebt om uw legerdienst te vervullen, maar uw enige vrees erin bestaat dat u zou worden opgesloten omdat u uw dienstplicht hebt verzuimd. Zodoende kan het loutere feit dat u uw dienstplicht niet hebt vervuld niet weerhouden worden als een nieuw element dat de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Tot slot vermeldde u nog dat uw vrouw ziek is en ze al 5 jaar onder medisch toezicht staat. Uw vrouw lijdt aan de ziekte van Jerevan en ze heeft ook een tumor op haar wervelkolom (Verklaring MVA, nr. 19). Ook de medische toestand van uw vrouw kan echter niet weerhouden worden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen noch uit de hare blijkt namelijk dat de medische toestand van uw vrouw verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Evenmin kan uit jullie verklaringen worden afgeleid dat uw vrouw omwille van een van de redenen van de Conventie medische verzorging ontzegd zou worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vrouw ook in Armenië sinds haar 7de medisch opgevolgd werd en ze sindsdien ook medicatie neemt (Verklaring MVA, nr. 19). U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming evenmin aanzienlijk vergroten. De kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort alsook uw geboorteakte en die van uw broer bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier evenwel niet betwist worden. Uit uw militair boekje blijkt slechts dat u ingeschreven bent bij het militaire commissariaat en u door de medische commissie in 2008 geschikt werd bevonden voor militaire dienst. Dit wordt evenmin in twijfel getrokken. Geen van deze documenten bevat evenwel enige aanwijzing dat u bij terugkeer naar Armenië iets te vrezen heeft.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Ook het feit dat uw partner bij terugkeer naar Armenië door de autoriteiten gearresteerd zou worden en een gevangenisstraf zou krijgen (Verklaring MVA, nr. 15 en 18), werd door uw partner ingeroepen in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Zoals reeds aangehaald, werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag besloten tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zodoende kan de vrees dat uw partner in Armenië gearresteerd en vastgezet zou worden omwille van dienstplichtontduiking ook in uw hoofde niet weerhouden worden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Voor een uitgebreide motivering hieromtrent verwijs ik naar de beslissing van uw partner (cfr. supra).

Bijkomend stelde u in dit verband dat u omwille van uw medische problemen niet in staat zal zijn alleen te wonen met uw zoon indien uw partner in de gevangenis zou zitten en u in dat geval ook uw operatie niet zou kunnen betalen. Uw partner zou dan weer moeilijk werk vinden nadat hij in de gevangenis zou hebben gezeten (Verklaring MVA, nr. 15 en 18). Aangezien uit de hierboven reeds aangehaalde informatie blijkt dat uw man in Armenië niet strafrechtelijk zal worden vervolgd, en bijgevolg dus geen gevangenisstraf zal krijgen, indien hij de autoriteiten vooraf op de hoogte brengt dat hij bereid is zijn legerdienst alsnog te vervullen, zijn deze bezwaren voor een eventuele terugkeer niet relevant en kunnen zij niet beschouwd worden als een nieuw element dat aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

Daarnaast haalde u ook uw medische toestand aan als bezwaar voor een eventuele terugkeer naar Armenië. Er moet echter vastgesteld worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U lijdt namelijk aan een erfelijke ziekte, meer bepaald periodieke peritonitis of zogenaamde familiale mediterrane koorts, zoals ook blijkt uit de door u voorgelegde aanvraag tot medische regularisatie. Uit ditzelfde document blijkt dat u tevens een ernstig rugprobleem heeft. Aangezien u verklaarde zelf nooit problemen te hebben gekend in Armenië (CGVS 1e AA, p. 6), kan besloten worden dat ook deze rugproblemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u bij terugkeer naar Armenië om een reden van de Conventie niet op medische verzorging zou kunnen rekenen. Uit de verklaringen van uw man blijkt immers dat u in Armenië al sinds uw zevende medisch werd opgevolgd en medicijnen kreeg (Verklaring MVA man, nr. 19). In uw verklaringen is geen enkele aanwijzing te vinden dat dit bij een eventuele terugkeer mogelijk niet langer het geval zou zijn. U stelde wel dat u uw operatie niet meer zou kunnen betalen indien uw man in de gevangenis terechtkomt (Verklaring MVA, nr. 18). Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, is het niet aannemelijk dat uw man daadwerkelijk een gevangenisstraf riskeert en kan dit niet weerhouden worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook houdt het feit dat u uw operatie niet zou kunnen betalen indien uw man in de gevangenis terechtkomt geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook uitsluitend te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot haalde u nog aan dat u vreest voor de veiligheid van uw minderjarige schoonbroer, die als een zoon voor u is, indien ook hij op termijn zijn dienstplicht zal moeten vervullen en dit omwille van de gespannen situatie met Azerbeidzjan (Verklaring MVA, nr. 15). Zij er vooreerst op gewezen dat uw schoonbroer geboren werd op 10 maart 2000 en hij momenteel bijgevolg slechts 14 jaar oud is. Mannen zijn in Armenië slechts dienstplichtig vanaf hun 18de, niettemin ze op hun 16de reeds een militaire keuring dienen te ondergaan. Dit betekent dat uw schoonbroer pas ten vroegste binnen 4 jaar, meer bepaald in 2018, zijn militaire dienstplicht zou moeten vervullen, dit is op voorwaarde dat hij niet medisch ongeschikt wordt verklaard, uitstel krijgt of zelfs vrijgesteld wordt. Verder dient te worden

gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, het loutere feit dat de situatie met Azerbeidzjan vandaag gespannen is, is gelet op wat voorafgaat ruimschoots onvoldoende om te concluderen dat er in de toekomst sprake zou kunnen zijn van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van uw schoonbroer. Ook dit geldt zodoende niet als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De overige door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde documenten, een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort en uw eigen geboorteakte en die van uw zoon, kunnen evenmin weerhouden worden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet worden betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste en enig middel, volharden verzoekers in hun asielrelaas en herhalen zij dat verzoeker en zijn minderjarige broer bij een terugkeer naar Armenië strafrechtelijke vervolging en veroordeling riskeren ingevolge de niet vervulling van hun militaire dienstplicht. Zij voeren aan dat dit middel door geen van beide verzoekers werd opgeworpen tijdens hun eerste asielaanvraag in 2009 en dat alleen al om die reden er sprake is van een nieuw element en hun asielaanvraag in overweging dient te worden genomen. Vervolgens weiden verzoekers uit over de verplichte militaire dienstplicht in Armenië en stellen zij dat, indien verzoeker bij terugkeer naar Armenië aan de hand van zijn militaire boekje niet kan aantonen de verplichte legerdienst te hebben vervuld (of daarvan is vrijgesteld), dat hij (ondermeer) niet kan tewerkgesteld worden bij de overheid, hij zich niet kan inschrijven voor hoger staatsonderwijs en zelfs niet kan reizen naar het buitenland. Hij wijst erop dat de *Law of the republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure* niet van toepassing is op hem daar de mogelijkheid om de dienstplicht af te kopen door middel van een boete enkel geldt voor mannen die voor de inwerkingtreding van de wet, zijnde 1 maart 2004, de leeftijd van 27 jaar reeds hebben bereikt. Verzoeker is thans 22 jaar. Hoe verweerder “uit voornoemde informatie” kan afleiden dat verzoeker noch gearresteerd noch strafrechtelijk vervolgd zal worden indien hij aan de Armeense autoriteiten kenbaar maakt zijn militaire dienstplicht alsnog te vervullen, is voor verzoekers blijkens voorliggend verzoekschrift een raadsel. Nergens in voormelde wet wordt volgens hen de mogelijkheid voorzien voor Armeense mannen jonger dan 27 jaar om te ontsnappen aan strafrechtelijke vervolging in zoverre aan de Armeense overheid ter kennis wordt gebracht dat zij alsnog hun verplichte legerdienst zou wensen te vervullen. Voorts geven verzoekers aan dat verzoeker pas kennis kreeg van deze oproepingsbrieven nadat zijn tante en zijn grootmoeder opnieuw waren teruggekeerd naar Armenië en zij verzoeker hiervan op de hoogte brachten. Ze benadrukken dat verzoeker zich inmiddels ruim vier jaar weigert aan te melden voor het vervullen van zijn legerdienst en vrezen dat hij veroordeeld wordt tot een effectieve gevangenisstraf ingevolge de dienstplichtontduiking bij een terugkeer naar Armenië.

Verzoekers verwijzen voorts naar een arrest van de Grote Kamer van het EHRM van 7 juli 2011 waarbij de Armeense staat veroordeeld werd wegens inbreuk op artikel 9 EVRM, het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst naar aanleiding van de veroordeling van een 28-jarige Jehova uit Armenië die wegens gewetensbezwaren geweigerd had om in 2001 zijn militaire dienst te volbrengen. Verzoekers voeren aan dat Armenië echter nog steeds geen of nauwelijks gewetensbezwaren erkent en benadrukken dat verzoeker wel degelijk gewetensbezwaren heeft tegen de verplichte legerdienst in zijn land van herkomst. Immers, indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten en dient terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar militaire dienst moet vervullen, impliceert dat dat hij noodgedwongen zijn partner (verzoekster) alsook zijn minderjarig kind van thans vier jaar oud gedurende twee jaar dient achter te laten. Verzoekers wijzen in dit verband op de medische problemen waarmee verzoekster kampt en zij bijgevolg alle steun en bijstand van verzoeker nodig heeft teneinde hun kind een passende opvoeding te kunnen verschaffen. Verzoekers poneren in voorliggend verzoekschrift overigens zeer gelovig te zijn en verzetten zich ook om godsdienstige redenen tegen de uitoefening van de legerdienst. Zij vervolgen dat vrede een concept is dat zij beiden zeer hoog in het vaandel dragen. Verder stellen verzoekers dat er diverse malen gerapporteerd werd over geweld en verschillende vormen van mishandeling in het leger, evenals over overlijdensgevallen die niet het gevolg waren van gevechtshandelingen. Verzoekers verwijzen hiertoe naar een persbericht afkomstig van de website www.paxvoorvrede.nl.

2.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift de volgende documenten bij: een fotokopie van hun paspoort, een uittreksel uit het geboorteregister van hun zoon, een fotokopie van het paspoort van verzoeker broer, artikel 362 e.v. Armeens Strafwetboek, de *Law of the Republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure*, informatie betreffende het arrest van het EHRM dd. 7 juli 2011, twee medische getuigschriften d.d. 22.09.2014, een attest A2 Sint-Elisabeth Herentals d.d. 17.12.2013, en twee medische attesten afkomstig van Armenië.

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen deels betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas die ze in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen met de Armeense autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van verzoekers vader. Daarnaast halen verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag ook aan dat verzoeker bij terugkeer naar Armenië problemen zal kennen met de Armeense autoriteiten omdat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld. Verzoekers vrezen tevens dat de

broer van verzoeker, op termijn, zijn legerdienst zal moeten vervullen en gezien de huidige spanningen met Azerbeidzjan zou dat heel gevaarlijk zijn. Tot slot voeren verzoekers aan dat de medische toestand van verzoekster het onmogelijk maakt om naar Armenië terug te keren.

2.3.2. Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten voor: een fotokopie van de eerste pagina van hun Armeens paspoort, hun geboorteakte, de Belgische geboorteakte van hun zoon, de geboorteakte van verzoekers broer A.A., verzoekers Armeens militair boekje en een kopie van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter.

2.3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.4. Wat betreft de problemen van verzoekers ouders, stelt de Raad vast dat verzoekers zich louter beperken tot het verwijzen naar deze problemen en de vermelding dat zijn ouders het land ook zouden hebben verlaten omwille van hun problemen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht het volgende gesteld: *“Het loutere feit dat uw ouders het land ondertussen eveneens hebben verlaten, kan de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Te meer omdat uw grootmoeder en tante ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen (Verklaring MVA, nr. 12 en 20). Hun persoonlijke asielaanvraag was nochtans volledig gebaseerd op de problemen die uw ouders en meer bepaald uw vader in Armenië zou hebben gekend. Het feit dat zij ondertussen naar Armenië zijn teruggekeerd en er geen problemen kennen, haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw herkomstland omwille van de problemen van uw ouders nog verder onderuit.”* De Raad stelt vast dat verzoekers hier in hun verzoekschrift niet op in gaan waardoor de desbetreffende motivering weerhouden blijft, dewelke de Raad beaamt en tot de zijne maakt.

2.3.5. Met betrekking tot de verklaringen die verzoekers afleggen met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met hun vorige asielaanvraag, met name de door hen aangevoerde problemen met de Armeense autoriteiten omdat verzoeker zijn dienstplicht niet heeft vervuld, wordt in de bestreden

beslissingen vooreerst het volgende opgemerkt: *"Zij er vooreerst op gewezen dat in dit verband een gebrek aan interesse en een gebrek aan medewerking in uw hoofde kan worden vastgesteld. Zo verklaarde u dat er verschillende oproepingsbrieven te uwer attentie werden verstuurd, maar kon u niet eens zeggen van wie deze oproepingsbrieven afkomstig waren (Verklaring MVA, nr. 18). Daarnaast liet u na ook maar een van deze oproepingsbrieven ter staving van uw asielaanvraag voor te leggen. Gevraagd waarom u geen oproepingsbrieven had meegebracht, antwoordde u slechts dat u niet wist aan wie u dat had kunnen vragen. Erop gewezen dat u de personen die u op de hoogte brachten van het bestaan van deze oproepingsbrieven had kunnen vragen een of meerdere brieven aan u te bezorgen, repliceerde u dat u dit niet wou en u er zelfs niet aan gedacht had dat dit nodig kon zijn (Verklaring MVA, nr. 18). Deze verklaring is onvoldoende ter verschoning van uw gebrek aan interesse en nalatigheid. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Gelet op het feit dat u reeds eerder een asielprocedure hebt doorlopen en u in het kader van uw vorige asielprocedure meermaals op het belang van documenten werd gewezen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, is uw verklaring als zou u er niet eens aan hebben gedacht dat dit nodig kon zijn niet afdoende.*

Verzoekers hun verweer dat verzoeker pas kennis kreeg van deze oproepingsbrieven nadat zijn tante en zijn grootmoeder opnieuw waren teruggekeerd naar Armenië en zij verzoeker hiervan op de hoogte brachten, biedt geen verschoning voor zijn gebrek aan interesse en nalatigheid. Verzoekers waren ondertussen ruim in de gelegenheid de oproepingsbrieven op te vragen en te bezorgen aan de asielinstanties en/of in het kader van onderhavig beroep bij te brengen, alwaar zij heden nog steeds in gebreke blijven.

Vervolgens wijst de Raad erop dat, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Armeense overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, wordt in principe niet aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dat de *Law of the republic of Armenia on citizens who failed to complete compulsory military service through violation of the established procedure* niet van toepassing is op verzoeker daar de mogelijkheid om de dienstplicht af te kopen door middel van een boete enkel geldt voor mannen die voor de inwerkingtreding van de wet, zijnde 1 maart 2004, de leeftijd van 27 jaar reeds hebben bereikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Nogmaals, het komt aan een staat toe de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het ingezet worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. *In casu* is er echter geen sprake van dergelijke elementen. Immers, verzoeker haalt slechts aan dat hij zijn militaire dienstplicht niet heeft gedaan omdat hij zijn land destijds heeft verlaten omwille van de problemen van zijn ouders en omdat het niet-vervullen van de verplichte militaire dienst strafbaar is (Verklaring MVA, nr. 15 en 18). Met andere woorden, omdat verzoeker niet in Armenië was, heeft hij zijn dienstplicht niet vervuld en vreest hij nu strafrechtelijk vervolgd te worden. Verzoekers huidige verweer in voorliggend verzoekschrift, met name dat ze zeer gelovig zijn en zich ook om godsdienstige redenen verzetten tegen de uitoefening van de legerdienst vermits zij het concept vrede beiden zeer hoog in het vaandel dragen, overtuigt de Raad niet en betreft niet meer dan een loutere *post-factum* verklaring om alsnog enige gewetensbezwaren naar voren te brengen. Waar verzoekers aanvoeren dat het vervullen van zijn militaire dienstplicht impliceert dat hij noodgedwongen zijn partner (verzoekster) alsook zijn minderjarig kind van thans vier jaar oud gedurende twee jaar dient achter te laten terwijl zij kampt met medische problemen en zij bijgevolg alle steun en bijstand van verzoeker nodig heeft teneinde hun kind een passende opvoeding te kunnen verschaffen, merkt de Raad op dat, hoewel er alle begrip kan worden opgebracht voor de medische problemen van verzoekster (die *in casu* overigens niet betwist worden), hiervoor geen internationale bescherming gegeven kan worden vermits dit bezwaarlijk kan gecatalogiseerd worden onder een onoverkomelijke gewetensbezwaar. Bovendien kan verzoekster eventueel nog de hulp inroepen van familieleden, zoals verzoekers tante en grootmoeder die blijkens hun verklaringen teruggekeerd zijn naar Armenië.

Verzoekers hun verwijzing naar het arrest van de Grote Kamer van het EHRM van 7 juli 2011 waarbij de Armeense staat veroordeeld werd wegens inbreuk op artikel 9 EVRM naar aanleiding van de veroordeling van een 28-jarige Jehova uit Armenië die wegens gewetensbezwaren geweigerd had om in 2001 zijn militaire dienst te volbrengen en hun betoog dat Armenië nog steeds geen of nauwelijks gewetensbezwaren erkent, is te dezen dan ook niet dienstig vermits *in casu* helemaal geen sprake is van enige gewetensbezwaren.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat, indien verzoeker bij terugkeer naar Armenië aan de hand van zijn militaire boekje niet kan aantonen de verplichte legerdienst te hebben vervuld (of daarvan is vrijgesteld), hij (ondermeer) niet kan tewerkgesteld worden bij de overheid, hij zich niet kan inschrijven voor hoger staatsonderwijs en zelfs niet kan reizen naar het buitenland, wijst de Raad erop dat dergelijke tewerkstellings- en reisproblemen op zich niet kan gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch met een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen, tonen verzoekers niet aan dat de eventuele gevolgen van verzoekers dienstweigering als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden aangemerkt.

In de mate verzoekers verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat er diverse malen gerapporteerd werd over geweld en verschillende vormen van mishandeling in het leger, evenals over overlijdensgevallen die niet het gevolg waren van gevechtshandelingen, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar geweld en andere schendingen die voorkomen in het leger zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie.

2.3.6. Wat betreft de medische problemen van verzoekster wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

2.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS